

Saskia Hankins
Jolanda Doornenbal

in

Gewikkeld

GEDICHTEN

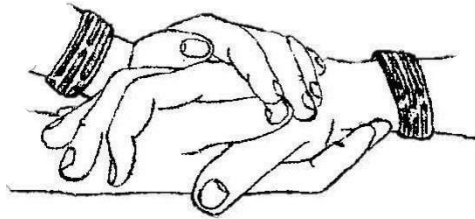
@omdathetklopt

© Saskia Hankins en Jolanda Doornenbal

Illustraties: Jolanda Doornenbal

Wat betekenen nog
die oude wetten.
Dat wat zwerde
en griede.
Nu alles terugvalt
op wat het was.

Liefde.

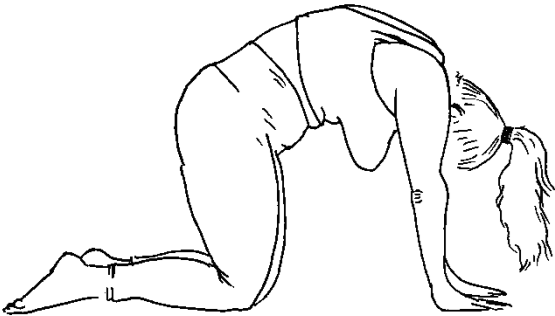
vandaag

PARTIJ

Kijk ze hangen, kijk ze zwieren
en wat hebben ze een lol.
Samen schommelen en klieren,
beter zo dan rond en vol.

En wat waren ze aanwezig,
ongeremd, onhandig groot,
om te lokken en te voeden.
Ronduit storend, zwaar als lood.

Losjes bungelend in de lucht.
Als twee lege roze soezen,
laten zij zich nooit meer vangen,
om den rommel niet te pushen.

TRAGISCH

Ik heb van alles een reserve, steeds een achter de hand,
Dat is zo mijn gewoonte,
al is het soms g enant.

Knuffelbeertje, koffiemok, krantenbak, wc,
onderzetter, tuinset,
mierenlokdoos: twee.

Zelfs van mijn schilderijen heb ik een duplicaat.
Ze bieden me zo'n houvast.
Ik duld geen surrogaat.

Er zijn batterijen, tweemaal zeep en extra thee.
Een rust daalt langzaam op me neer.
Ik heb van alles twee.

Mijn vriend die noemt het obsessief, een heel raar kinderspel.
Maar zijn lieve tweelingbroer,
die snapt het dan weer w el!

En daarin zit 'm de tragiek.
Iets kan dan nog zo lijken
Het is zelden identiek.

HAAR GRENS

Ik ben enorm ontdaan van haar.
Het zal de tijd zijn van het jaar.
Het was niet te vermijden.
Ik ben niet meer om aan te zien.
Ik moet haar wel bestrijden.

Wellicht maak ik het veel te groot,
maar haar aan lel en vingerkoot?
Dat is toch geen gezicht?
Eruit met haar. Meteen!
Door haar groei ik nog dicht.

Een grens moet worden opgemerkt.
Haar groei wordt vanaf heden
tot hoofdzaken beperkt!

TANTE COR

Tante Cor
is mijn dikke roze papagaai,
die eerst nog fluistert
maar als niemand luistert
steevast losbarst in lawaai.

Ze tettert in mijn oren,
soms poogt ze wat te vliegen.
En steeds weer
krijst mijn tante Cor:
'Stil hè?! ... STIL HÈ?!'
tot ze schor
niet langer meer kan liegen.

En dan begint
haar eindeloze stroom kritiek.
'Doe niet zo stom! Echt!
Geen gezicht!'
Liefst bind ik dan
haar snavel dicht,
met tape en elastiek.

Onmogelijk mijn tante Cor,
want zelfs verdoofd
bedekt ze elk geluid.
Ik krijg dat beest niet uit.
Die vogel in mijn hoofd.

Ze haalt me door het slijk.
En ik geef haar gelijk.